

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6Co/743/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7513204822
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alexander Husivarga
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2016:7513204822.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Alexandra Husivargu a členov senátu JUDr. Viktórie Midovej a JUDr. Moniky Koščovej, v právnej veci žalobcu W. M., bývajúceho Q. O., Y. X, zastúpeného JUDr. Ľubošom Petrovským, advokátom so sídlom v Košiciach, Štúrova 20, proti žalovanému U. X., narodenému XX.X.XXXX, bývajúcemu A. F. XX, zastúpenému JUDr. Miroslavom Verebom, advokátom so sídlom v Košiciach, Šoltésovej 5, o neúčinnosť právneho úkonu s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice-okolie zo dňa 5. februára 2014, č.k. 7C 52/2013-61, takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok súdu prvého stupňa.

Žalovanému ukladá povinnosť nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania v sume 69,91 €, ktoré je povinný zaplatiť právnemu zástupcovi žalobcu JUDr. Ľubošovi Petrovskému do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

Okresný súd Košice-okolie (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvého stupňa“) rozsudkom zo dňa 5.2.2014, č.k. 7C 52/2013-61 určil vo výroku I., že darovacia zmluva zo dňa 21.1.2013, uzavretá medzi žalovaným a U. X.O. st., narodeným XX.X.XXXX, bytom A. F. XX, ktorej vklad bol povolený Správou katastra Košice - okolie pod č. Q. XXX/XXXX, ktorou boli na žalovaného prevedené nehnuteľnosti zapísané na LV č. X, katastrálne územie Nová Polhora, obec Nová Polhora, okres Košice - okolie, a to pozemok parcelného čísla 131/1 - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 500 m², pozemok parcelného č. 131/2 - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 168 m², pozemok parcelného č. 132 - záhrady vo výmere 1759 m² a dom súpisné číslo 12 postavený na parcele č. 131/2, je voči žalobcovi právne neúčinná. Vo výroku II. súd určil, že zmluva o zriadení práva vecného bremena spočívajúceho v práve doživotného bývania a užívania v prospech U. X. st., narodeného 25.5.1959, bytom Nová Polhora 12, k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. X v katastrálnom území A. F., obec A. F., okres Košice - okolie, a to pozemok parcelného č. 131/1 - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 500 m², pozemok parcelného č. 131/2 - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 168 m², pozemok parcelného č. 132 - záhrady vo výmere 1759 m² a dom súpisné číslo 12 postavený na parcele č. 131/2, uzavretá medzi žalovaným a U. X. st. dňa 21.1.2013, ktorej vklad bol povolený Správou katastra Košice-okolie pod č. Q. XXX/XXXX, je voči žalobcovi právne neúčinná. Žalovanému (vo výroku III.) uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 99,50 € titulom súdneho poplatku zo žaloby a vo výške 321,41 € titulom trov právneho zastúpenia, všetko na účet právneho zástupcu žalobcu JUDr. Ľuboša Petrovského, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Rozhodnutie odôvodnil tým, že predmetom odporovateľnosti je darovacia zmluva uzavretá dňa 21.1.2013 medzi dlžníkom žalobcu U. X., st. ako darcom a jemu blízkou osobou (synom) žalovaným U.

X. ako obdarovaným, predmetom ktorej sú nehnuteľnosti v kat. úz. Nová Polhora, zapísané na LV č. X a v rovnaký deň medzi totožnými subjektmi uzavretá zmluva o zriadení práva vecného bremena k uvedeným nehnuteľnostiam, spočívajúcim v práve doživotného byvania a užívania predmetných nehnuteľností v prospech U. X. X.. (ďalej len „zmluvy“). Podľa názoru okresného súdu boli splnené všetky zákonom predpokladané podmienky k tomu, aby žalobe bolo možné vyhovieť. Odporovateľnosť právneho úkonu bola uplatnená na súde v trojročnej hmotnoprávnej prekluzívnej lehote (žaloba bola doručená súdu 28.3.2013, a zmluvy boli uzavreté dňa 21.1.2013). Žalobca ma proti dlžníkovi U. X. X.. vymáhateľnú pohľadávku v sume 8.000 € s príslušenstvom z titulu platobného rozkazu Okresného súdu Košice-okolie zo dňa 6.2.2013, č.k. 13 Ro 1262/2010-12 vykonateľného dňa 30.4.2013. Na návrh žalobcu v procesnom postavení oprávneného je voči U. X. X.. v procesnom postavení povinného U. X. X.. vedené exekučné konanie o vymozenie predmetnej pohľadávky súdnym exekútorom JUDr. Petrom Molnárom, ktoré sa vedie pod sp.zn. EX 3038/2013. Podľa vyjadrenia zástupcu žalovaného exekútor doposiaľ zaistil z majetku dlžníka 5.000 €. Dlžník U. X. X.. nemá iný majetok na uspokojenie pohľadávky žalobcu. Pohľadávka doposiaľ nezankla. Pokiaľ žalobca ako konateľ a spoločník neoprávnene vybral finančné prostriedky z účtu spoločnosti TC mont s.r.o., ide o pohľadávku spoločnosti voči žalobcovi a nie o pohľadávku spoločníka a konateľa U. X. X.. voči žalobcovi. Žalovaný, ktorý je synom dlžníka, neunesol v konaní dôkazné bremeno a nepreukázal, že úmysel dlžníka ukrátiť svojho veriteľa nepoznal a nemohol poznať ani pri náležitej starostlivosti. Súd zohľadnil skutočnosť, že predmetné zmluvy zo dňa 21.1.2013 boli uzavreté po splatnosti pôžičky 8.000 € s príslušenstvom, splatnej po 1.5.2010 a po uplatnení pohľadávky z pôžičky žalobcom v súdnom konaní vedenom na Okresnom súde Košice-okolie pod sp.zn. 13 Ro 1262/2010. Súd konštatoval dobré vzťahy v rodine medzi žalovaným a dlžníkom, ktorí žili v spoločnej domácnosti a boli v pravidelnom kontakte. Otec žalovaného a žalobca sú od roku 2008 spoločníkmi spoločnosti TC mont s.r.o. a podnikali spoločne. Súd neuveril tvrdeniu žalovaného, že v čase uzavretia zmlúv nielenže nepoznal, ale ani pri náležitej starostlivosti poznať nemohol úmysel svojho otca ako dlžníka ukrátiť žalobcu ako veriteľa uzavretím predmetných zmlúv. Tvrdenia žalovaného a jeho otca, že nehnuteľnosti boli darované žalovanému v súvislosti so „sobášom“ žalovaného, súd považoval za účelové. Súd žalobe v celom rozsahu vyhovel a na zistený skutkový stav aplikoval ustanovenia § 42a ods. 1, 2, 3, § 116 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 117 OZ, § 42b ods. 1, 2, 3, 4 OZ. Súd ďalej konštatoval, že rozhodnutím súdu žalovaný nestráca vlastníctvo k nehnuteľnostiam uvedeným vo výroku I. a II. tohto rozsudku, ale že rozhodnutie súdu je podkladom k tomu, aby sa mohol žalobca ako veriteľ na základe titulu spôsobilého k výkonu rozhodnutia (exekučného titulu) vydanému proti dlžníkovi U. X. X.. domáhať nariadenia exekúcie postihnutím toho, čo odporovateľným úkonom ušlo z dlžníkovho majetku, teda postihnutím nehnuteľností, ktoré boli predmetom darovacej zmluvy.

Výrok o náhrade trov konania odôvodnil súd aplikáciou § 142 ods. 1 O.s.p. Žalovanému uložil povinnosť nahradiť trovy prvostupňového konania žalobcovi vo výške 420,91 €.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie. Navrhol zmeniť napadnutý rozsudok a žalobu zamietnuť, resp. napadnutý rozsudok zrušiť a vrátiť vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Neoznačil odvolacie dôvody. Uviedol, že sa nestotožňuje s právnym názorom súdu, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a vyčítal súdu, že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Poukázal na skutočnosť, že žalovaný so žalobcom nikdy nebol v osobnom kontakte, nikdy sa s nim nerozprával. Žalobca odvodzoval vedomosť žalovaného o dlhoch svojho otca len zo skutočností, že peniazmi otca žalovaného bol uhradený zostatok úveru voči Stavebnej sporiteľni. Z vykonaného dokazovania však vyplynulo, že žalovaný sa nezaujímal o (svoj) dlh voči Stavebnej sporiteľni, nakoľko to bola starosť otca žalovaného. Žalobca iné dôkazy o tom, že žalovaný mal vedomosť o pohľadávkach žalobcu voči otcovi žalovaného nemal. Opätovne poukázal na predchádzajúcu ústnu dohodu medzi žalovaným a otcom žalovaného z roku 2008, kedy sa dohodli, že nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom tohto konania otec žalovaného prevedie darovacou zmluvou na žalovaného, keď sa „ožení“. Na základe tohto sľubu po „zásnubách“ žalovaného bola dohoda realizovaná. Dôvod darovania sporných nehnuteľností tak s poukazom na vyššie uvedené žiadnym spôsobom nesúvisí s tvrdením „žalovaného“ (s najväčšou pravdepodobnosťou malo byť žalobcu - poznámka odvolacieho súdu), že k nemu došlo z dôvodu vymáhania jeho pohľadávok súdnou cestou v spojitosti s úmyslom otca žalovaného zmenšiť svoj majetok na úkor žalobcu, aby ukrátil uspokojenie jeho pohľadávky. Žalovaný nemal dôvod skúmať pozadie a úmysly svojho otca, keďže sa takto dohodol niekoľko rokov predtým, než došlo k obdarovaniu žalovaného.

Opätovne zotrval na názore, že k poskytnutiu „úveru“ nedošlo, lebo žalobca v čase od 3.11.2009 do 4.3.2010 si neoprávnene vybral z účtu spoločnosti TC mont s.r.o. ako jej spoločník/konateľ sumu 207.544,63 €, čím mu boli vrátené údajne požičané peniaze, ktoré teraz žaluje. Vo veci Okresného súdu Košice I sp.zn. 33Cb 79/2010 je zrejmé, akým spôsobom žalobca znefunkčnil uvedenú spoločnosť TC mont s.r.o., ktorá bola jediným príjmom „žalovaného“. Uvedená spoločnosť nevykonáva žiadnu činnosť, a tak otec žalovaného bol nútený prijať práce mimo územia Slovenskej republiky pri výstavbe elektrárne aj na ostrove Martinugue. Poukázal na to, že za odporovateľné právne úkony sa považujú tie, ktoré ukracujú pohľadávku veriteľa. Ide o právne úkony, ktorými dlžník zmenšuje svoj majetok do takej miery, že sa tým ukracuje uspokojenie veriteľovej vymáhateľnej pohľadávky. Pokiaľ by teda dlžníkovým právnym úkonom došlo síce k zmenšeniu jeho majetku, ale jeho zostávajúci majetok by nepochybne postačoval na uspokojenie veriteľovej vymáhateľnej pohľadávky, nebolo by dôvodu na vyslovenie neúčinnosti takéhoto právneho úkonu. Darovaním nehnuteľnosti (ktoré sú predmetom tohto konania) a zriadením práva vecného bremena v práve doživotného bývania v prospech otca žalovaného, nedošlo v zmysle vyššie uvedených skutočností z jeho strany k právnemu úkonu v úmysle ukrátiť veriteľa. Napriek tomu, že došlo k úbytku majetku otca žalovaného, nedošlo k ukráteniu veriteľa, lebo dlžník má dostatočný majetok k uspokojeniu veriteľa (poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky z 21.6.2001 sp.zn. 21 Cdo 2088/2000). V ďalšej časti odvolania opätovne zopakoval, že darovanie nehnuteľnosti nesmerovalo k ukráteniu uspokojenia údajnej pohľadávky žalobcu, že táto je už vyrovnaná „neoprávneným výberom“ z účtu spoločnosti TC mont s.r.o., že otec žalovaného je zárobkovo činnou osobou a má schopnosť nadobudnúť dostatok finančných prostriedkov a je teda schopný žalovanú sumu uhradiť. Ako blízka osoba nemohol poznať úmysel otca ukrátiť veriteľa, o ktorom je presvedčený, že neexistoval, lebo takto sa dohodli už v roku 2008. Navyiac už súdny exekútor zaistil sumu 5.000 € z majetku otca žalovaného na uspokojenie pohľadávky žalobcu a vzhľadom na odbornosť si vie tento finančné prostriedky zabezpečiť. Nechce ale (za)platiť až do právoplatného ukončenia konaní, ktorými by bolo rozhodnuté v jeho (ne)prospech.

Žalobca v písomnom vyjadrení navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že žalovaný uvádza skutočnosti, s ktorými sa už súd prvého stupňa vypořiadal v rozhodnutí o veci samej. Žiadal priznať náhradu trov odvolacieho konania v sume 69,93 € (61,87 € + 8,04 €).

Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) po zistení, že odvolanie podal žalovaný v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) proti rozhodnutiu, voči ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo podľa § 212 ods. 1, 3 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. s tým, že vyhlásenie rozsudku bolo zverejnené minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 23.2.2016 o 13.55 hod. v pojednávacej miestnosti č. dverí 202, 2. poschodie (§ 156 ods. 1, 3 O.s.p. v spojení s § 211 ods. 2 O.s.p.).

Aj keď žalovaný neoznačil odvolacie dôvody z obsahu odvolania možno vyvodit', že odvolanie podal z dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. c/, písm. d/ a písm. f/ O.s.p.

K odvolaciemu dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. c/ O.s.p., podľa ktorého súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, odvolací súd uvádza, že účastníci okrem povinnosti tvrdenia majú aj dôkaznú povinnosť, t.j. povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd nie je povinný vykonať všetky dôkazy navrhnuté účastníkmi konania. Najmä nevykoná dôkazy na preukázanie skutočností, ktoré z hľadiska hmotného práva nie sú významné, ďalej dôkazy nadbytočné, t.j. ku skutkovým okolnostiam, ktoré už boli preukázané iným spôsobom alebo sú založené na zhodnom tvrdení účastníkov (§ 120 ods. 3 O.s.p.) a pod. Nevykonanie navrhnutých dôkazov je súd povinný odôvodniť v písomnom vyhotovení rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O.s.p.).

Ďalší odvolací dôvod, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p.) je v súdnej praxi vykladaný tak, že skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov súdom nie je v súlade s § 132 O.s.p. a to vzhľadom k tomu, že súd prvého stupňa buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných alebo prednesov účastníkov nevyplynuli, ani inak nevyšli za konania najavo alebo pominul rozhodujúce

skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli za konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvého stupňa založil na vadnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo kde výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovení § 133 až § 135 O.s.p.

Odvolať namieta aj nesprávne právne posúdenie veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Súd prvého stupňa vykonal vo veci mimoriadne rozsiahle dokazovanie a náležite zistil skutkový stav. Svoje rozhodnutie založil na skutkových zisteniach, ktoré z tohto dokazovania vyplynuli a prihliadol na všetky skutočnosti, ktoré za konania vyšli najavo. Vykonané dokazovanie vyhodnotil podľa zásad uvedených v § 132 O.s.p., t.j. každý dôkaz hodnotil jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Pritom starostlivo prihliadol na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci.

Mimoriadne podrobné, precízne, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje a na ktoré v podrobnostiach odkazuje.

V predmetnej veci sa žalobca domáhal svojim návrhom v súlade s § 42a ods. 2 OZ svojej ochrany ako veriteľa pred právnym úkonom svojho dlžníka, ktorým sa zbavil svojho majetku za tým účelom, aby sa z neho nemohol uspokojiť jeho veriteľ. Zmyslom takéhoto návrhu (odporovacej žaloby) je dosiahnuť rozhodnutie súdu, ktorým by bolo určené, že je voči nemu neúčinný dlžníkom urobený právny úkon.

V zmysle § 42a ods. 1 OZ veriteľ sa môže domáhať, aby súd určil, že dlžníkov právne úkony podľa odsekov 2 až 5, ak ukracujú uspokojenie jeho vymáhateľnej pohľadávky, sú voči nemu právne neúčinné. Toto právo má veriteľ aj vtedy, ak je nárok proti dlžníkovi z jeho odporovateľného právneho úkonu už vymáhateľný alebo ak už bol čiastočne uspokojený.

Vymáhateľnou pohľadávkou v zmysle § 42a ods. 1 OZ sa rozumie taká pohľadávka, ktorá bola veriteľovi priznaná vykonateľným rozhodnutím alebo iným titulom, podľa ktorého možno nariadiť výkon rozhodnutia - exekúciu (viď R 12/2003).

V zmysle § 42a ods. 2 OZ odporovať možno právnemu úkonu, ktorý dlžník urobil v posledných troch rokoch v úmysle ukrátiť svojho veriteľa, ak tento úmysel musel byť druhej strane známy, a právnemu úkonu, ktorým bol veriteľ dlžníka ukrátený a ku ktorému došlo v posledných troch medzi dlžníkom a osobami jemu blízkymi (§ 116 a § 117 OZ), alebo ktoré dlžník urobil v uvedenom čase v prospech týchto osôb s výnimkou prípadu, keď druhá strana vtedy dlžníkov úmysel ukrátiť veriteľa aj pri náležitej starostlivosti nemohla poznať.

V konaní o určenie, že právne úkony dlžníka voči veriteľovi sú neúčinné, nesie veriteľ bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno ohľadom toho, že k uspokojeniu veriteľovej vymáhateľnej pohľadávky preukázateľne nie je možno použiť iný majetok dlžníka. Veriteľ nesie bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno ohľadom úmyslu dlžníka ukrátiť veriteľa a ohľadom toho, že tento úmysel musel byť druhej strane známy, ak však sú touto druhou stranou osoby dlžníkovi blízke, je naopak na týchto osobách, aby preukázali, že úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa nemohli i pri náležitej starostlivosti poznať.

Osoba dlžníkovi blízka sa môže v zmysle § 42 ods. 2 OZ ubrániť odporovacej žalobe, len ak preukáže, že o dlžníkovom úmysle ukrátiť odporovateľným právnym úkonom veriteľa nevedela a ani nemohla vedieť, napriek tomu, že vynaložila starostlivosť k poznaniu tohto dlžníkovho úmyslu a išlo o náležitú starostlivosť. Vynaloženie náležitej starostlivosti predpokladá, že osoba dlžníkovi blízka vykonala s ohľadom na okolnosti prípadu a s prihliadnutím na obsah právneho úkonu dlžníka takú činnosť (aktivitu), aby dlžníkov úmysel ukrátiť veriteľa, ktorý tu bol v dobe odporovateľného právneho úkonu, z jej výsledkov poznala, t.j. aby sa o tomto úmysle dozvedela (viď R 35/2002).

I v prípade, že dlžník plní uzavretím zmluvy s treťou osobou svoj morálny alebo právny záväzok, môže uzavretím zmluvy sledovať úmysel ukrátiť svojho veriteľa. Ak ide o právny úkon medzi dlžníkom a osobou jemu blízkou, nemusí veriteľ tvrdiť ani preukazovať, že žalovanému musel byť úmysel dlžníka odporovaným právnym úkonom ukrátiť veriteľa známy, zákon v takomto prípade predpokladá, že žalovaný o úmysle dlžníka ukrátiť odporovateľným právnym úkonom veriteľa vedel, ibaže žalovaný preukáže, že v dobe právneho úkonu dlžníkov úmysel ukrátiť veriteľa i pri náležitej starostlivosti nemohol poznať (viď rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 26.9.2006, sp.zn. 30Cdo 653/2006).

V predmetnej veci nebolo sporným, že žalobca má proti U. X. X., t.j. otcovi žalovaného, súdom priznanú a vymáhateľnú pohľadávku vo výške 8.000 € s príslušenstvom od 5.3.2009, ktorá mu bola priznaná platobným rozkazom Okresného súdu Košice-okolie zo dňa 6.2.2013, č.k. 13 Ro 1262/2010-10, ktorý sa stal vykonateľným 30.4.2013. Takisto nie je sporným ani tá skutočnosť, že U. X. X. ako darca a žalovaný ako obdarovaný uzatvorili dňa 21.1.2013 darovaciu zmluvu, predmetom ktorej boli nehnuteľnosti (špecifikované vo výroku I. napadnutého rozsudku okresného súdu), ako aj zmluvu o zriadení vecného bremena spočívajúceho v práve bezodplatného doživotného bývania a užívania darovaných nehnuteľností. Vklad vlastníckeho práva a vecného bremena do katastra nehnuteľností na základe predmetnej zmluvy bol povolený rozhodnutím Správy katastra Košice-okolie zo dňa 13.2.2013 pod č. Q. XXX/XXXX.

Za neopodstatnenú považuje odvolací súd námietku žalovaného ohľadne toho, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno o nepravdivosti tvrdenia, že žalovaný ani pri náležitej starostlivosti nemohol poznať úmysel dlžníka ukrátiť svojho veriteľa.

Odvolací súd zastáva názor (s prihliadnutím na vyššie uvedené), že dôkazné bremeno ohľadom tvrdenia, že žalovaný úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa, nemohol rozpoznať v čase uzavretia darovacej zmluvy a zmluvy o zriadení vecného bremena ani pri vynaložení náležitej starostlivosti, je na žalovanom a nie na žalobcovi.

Žalovaný ako blízka osoba (syn dlžníka U. X. X..) musí preukázať (on nesie povinnosť tvrdenia, dôkaznú povinnosť, bremeno tvrdenia aj dôkazné bremeno), že úmysel dlžníka (svojho otca) ukrátiť veriteľa (žalobcu) nemohol rozpoznať v dobe uzavretia darovacej zmluvy a zmluvy o zriadení vecného bremena, t.j. 21.1.2013, ani pri vynaložení náležitej starostlivosti.

Odvolací súd sa stotožňuje so zistením okresného súdu, že z vykonaného dokazovania bolo jednoznačne preukázané, že žalovaný je synom dlžníka a neuniesol v konaní dôkazné bremeno, lebo nepreukázal, že úmysel dlžníka (svojho otca) ukrátiť svojho veriteľa (žalobcu) nepoznal a nemohol rozpoznať ani pri náležitej starostlivosti. Správne súd prvého stupňa prihliadol na tú skutočnosť, že predmetné zmluvy z 21.3.2013 boli uzavreté po splatnosti pôžičky 8.000 € s príslušenstvom, ktorá bola splatná 1.5.2010, a po uplatnení pohľadávky z právneho úkonu žalobcu v súdnom konaní vedenom na Okresnom súde Košice-okolie pod sp.zn. 13 Ro 1262/2010.

Aj odvolací súd poukazuje na mimoriadne dobré vzťahy v rodine medzi žalovaným a dlžníkom (jeho otcom), ktorí žili v spoločnej domácnosti a boli v pravidelnom kontakte. Žalovaný vedel o podnikaní svojho otca, ako aj o úspechu a neúspechu v tejto oblasti a tiež aj o tom, že otec žalovaného a žalobca boli spoločníkmi spoločnosti TC mont s.r.o. od roku 2008 a spolu podnikali.

Ani odvolací súd, zhodne ako súd prvého stupňa, neuveril opakovanému tvrdeniu žalovaného, že v čase uzavretia zmlúv nielenže nepoznal, ale že ani pri náležitej starostlivosti poznať nemohol úmysel svojho otca (ako dlžníka) ukrátiť žalobcu ako veriteľa uzavretím predmetných zmlúv.

Nepresvedčivé bolo (a je) tvrdenie žalovaného a jeho otca, že nehnuteľnosti boli darované žalovanému v súvislosti so „sobášom“ žalovaného, mimo iného aj z toho dôvodu, že manželstvo žalovaný uzavrel až v letných mesiacoch 2013, a zmluvy boli uzavreté už 21.1.2013. Nemožno pominúť ani tú okolnosť, že otec žalovaného daroval žalovanému jediné nehnuteľnosti, ktorých bol vlastníkom.

Argumentácia žalovaného v odvolaní, že otec žalovaného je schopný žalovanú sumu uhradiť je neudržateľná a málo presvedčivá, lebo sám dlžník (otec žalovaného) na pojednávaní vyhlásil, že nemá nehnuteľný ani hnutelný majetok, ani finančnú hotovosť, ktorou by svoj dlh voči žalobcovi uhradil.

Právne irelevantné sú opätovné námietky žalovaného, že pohľadávka žalobcu voči jeho otcovi neexistuje, lebo bola „vyrovnaná“ neoprávneným výberom žalobcu z účtu spoločnosti, lebo ide o celkom iný právny vzťah, t.j. o vzťah spoločnosti voči žalobcovi a nie o pohľadávku U. X. X.. voči žalobcovi.

Rovnako neopodstatnená je aj námietka, že súdny exekútor zaistil z majetku otca žalovaného už sumu 5.000 € na pohľadávku žalobcu.

Z týchto dôvodov, ako aj z dôvodov, ktoré obsahuje rozsudok súdu prvého stupňa, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje, odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil.

Výrok o náhrade trov odvolacieho konania sa zakladá na ustanovení § 224 ods. 1 O.s.p. za použitia § 142 ods. 1 O.s.p. Žalovaný nemal úspech v odvolacom konaní, a tak nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania. Žalobca bol úspešný v odvolacom konaní a podal návrh na priznanie trov odvolacieho konania v celkovej sume 69,93 €. Odvolací súd priznal žalobcovi trovy odvolacieho konania, ktoré pozostávajú z odmeny za poskytnutie právnej služby za jeden úkon - vyjadrenie na odvolanie žalovaného v sume 61,87 € (§ 11 ods. 1 písm. a/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, ďalej len „citovaná vyhláška“ v spojení s § 13a ods. 1 písm. c/ cit. vyhl.), ako aj režijný paušál v sume 8,04 € podľa § 16 ods. 3 cit. vyhl., t.j. spolu 69,91 € (61,87 € + 8,04 €), ktorú je žalovaný povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu žalobcu JUDr. Ľuboša Petrovského (§ 149 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zák. č.757/2004 Z. z. o súdoch v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.